

Данте

Микола Зеров

Сагою дивною, без демена й весла,
Ми пропливали вдвох, — я й чарівник Вергілій.
Як бронза він різьбивсь — і до далеких лілій
Ріка незнана нас, гойдаючи, несла.

Латаття там плелось без ліку і числа,
На світ займалося в пустелі злotoхвилій;
Я поглядом тону в тій наплаві білій,
А слухом — у речах небесного посла.

Я чув: "Ці лілії, що уповають чаром,
Далеко від землі, від *valle lacrimarum*
Зросли тут засівом потужної руки;

Далекі від тривоги і від земної сварки,
Колишуться і снять, одвічні двійники
Сонетів і канцон майбутнього Петрарки".

23.04.1921